

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně: **KATA, a.s.**, se sídlem Pilníkov 397, zast. Mgr. Marianem Pavlovem, advokátem v Hradci Králové, Malé náměstí 125, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. května 2014, č.j. 12158/14/5000-26000-711414, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 16. května 2014, č.j. 12158/14/5000-26000-711414, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové (dále jen „správní orgán“) ze dne 24.5.2012, č.j. 249392/12/228550603548, kterým jí byla uložena pokuta dle § 48 odst. 1 písm. d) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných hrách ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“) ve výši 62.000 Kč a současně povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč. Napadené rozhodnutí potvrdil.

V jeho odůvodnění uvedl, že pracovníci oddělení státního dozoru provedli dne 9.2.2012 kontrolu v herním středisku **PRIMA BAR HERNA, T.G.Masaryka 35, Česká Skalice** (dále jen „PRIMA BAR HERNA“), a zjistili, že interaktivní loterní

videoterminály (dále jen „IVT“) výrobních čísel ML20301, ML20302 a ML20303 nebyly technicky zabezpečeny tak, aby neumožnily hru osobě mladší 18 let. Toto pochybení bylo ověřeno zkušebními vhozy a spuštěním hry. V provozovně dále nebyly na viditelném místě umístěny, a ani na požádání předloženy, schválené herní plány k provozovaným sázkovým hrám BIG SHOW a LIL DEVIL 5 prostřednictvím Centrálního loterního systému (dále jen „CLS“) MULTI LOTTO. Shora uvedeným jednáním došlo dle správního orgánu k porušení podmínek č. 7 a č. 8 rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 15.1.2009, č.j. 34/107161/2008, (dále „Rozhodnutí I“). Citované rozhodnutí bylo doplněno rozhodnutím téhož ministerstva ze dne 30.6.2011, č.j. 34/53161/2011 (dále jen „Rozhodnutí II“), kterým bylo povoleno provozování nových hráčských stanic žalobkyně, přičemž zmíněná kontrolovaná provozovna byla vymezena jako herní středisko.

Žalovaný popsal procesní úkony, které předcházely vydání rozhodnutí správním orgánem a postup Finančního ředitelství v Hradci Králové, které odvolání žalobkyně do rozhodnutí o uložení pokuty zamítlo. Dále připomněl, že žalobkyně se proti tomuto zamítavému rozhodnutí bránila žalobou, krajský soud svým rozsudkem ze dne 20.3.2014, č.j. 31 Af 113/2012-37, zrušil rozhodnutí finančního ředitelství a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vytkl odvolacímu orgánu, že nedal žalobkyni možnost se vyjádřit ke shromážděným podkladům. Žalovaný konstatoval, že tento nedostatek napravil a zástupce žalobkyně nahlédl do spisu dne 7.5.2014.

K jednotlivým uplatněným odvolacím námitkám žalovaný zaujal následující stanovisko:

V úvodu setrval na závěru, že výroková část správního rozhodnutí o uložení pokuty splňuje předepsané náležitosti dané v § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v platném znění (dále jen „správní řád“) a nevymyká se běžné rozhodovací praxi.

Dále vyslovil přesvědčení, že postupoval v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu a sdělil žalobkyni, že se může vyjádřit ke shromážděným podkladům, akceptoval však názor krajského soudu a znovu žalobkyni dne 7.5.2014 se shromážděnými podklady seznámil.

Podrobně žalovaný popsal postup Ministerstva financí při určení podmínek provozu CLS. Uvedl, že ty byly stanoveny jeho Rozhodnutím I, které bylo doplněno Rozhodnutím II, z něhož vyplývá, že předmětná provozovna spadá do režimu herní středisko (viz bod č. 1 tohoto rozhodnutí). Zdůraznil, že tento typ provozovny je upraven v § 17 odst. 8 ve spojení s odst. 10 zákona o loteriích, přičemž se nejedná o prostor primárně sloužící k provozování loterií a jiných podobných her, nýbrž o doplňkový charakter provozu loterií a jiných podobných her. Typ provozovny herna je naproti tomu vymezen v § 17 odst. 9 citovaného zákona. Připomněl, že Rozhodnutí II bylo vydáno dne 30.6.2011, žalobkyně se jeho opravy nedomáhala a proto v den kontroly, tj. dne 9.2.2011, platilo. O změnu požádala žalobkyně až dne 11.6.2012, Ministerstvo financí jí vyhovělo rozhodnutím ze dne 27.6.2012, č.j. MF-54131/2012/34, (dále jen Rozhodnutí III) a změnilo typ provozovny na herna. S ohledem na výše podané žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně porušila podmínku č. 7 Rozhodnutí I, podle které *„Není-li herním střediskem kasino nebo*

herna, pak charakter místa pro instalaci IVT vyžaduje, aby byl IVT technicky vybaven tak, aby neumožnil hru bez předchozí kontroly plnoletosti účastníka hry a neumožnil hru osobě mladší 18 let..“

Žalovaný se neztotožnil ani s názorem žalobkyně, že zmíněná provozovna spadá do režimu herny jen proto, že její název obsahuje slovo herna. Poukázal na to, že název herního střediska si může žalobkyně zvolit bez jakéhokoliv omezení, o jeho zařazení pod typ herna, kasino nebo herní středisko však rozhoduje Ministerstvo financí.

V závěru svého rozhodnutí se žalovaný věnoval zdůvodnění uložené sankce dle § 48 zákona o loteriích. Reagoval na uplatněné odvolací námitky a uzavřel, že sankce je zcela legitimní a odpovídá závažnosti porušení zákona o loteriích a rozhodnutí Ministerstva financí, jakož i jeho následkům. Rozhodnutí správního orgánu bylo řádně zdůvodněno, a to na základě pečlivé správní úvahy, při níž správní orgán vzal v potaz skutková zjištění, důsledky protiprávního jednání, stupeň společenské nebezpečnosti, jakož i zjištěné polehčující okolnosti s přihlédnutím k obvyklé rozhodovací praxi.

Ve včas podané žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný i správní orgán nesprávně zjistili skutkový stav věci a nesprávně aplikovali právní předpisy na věc dopadající. Chybně dospěli k závěru, že v případě předmětné provozovny PRIMA BAR HERNA se minimálně v době provedení kontroly o hernu nejednalo a jsou přesvědčeni, že tato provozovna spadala do režimu herní středisko. Vycházeli ze skutečnosti, že Ministerstvo financí na základě žádosti žalobkyně Rozhodnutím III, změnilo typ provozovny z herního střediska na hernu. Z této skutečnosti pak mělo podle žalovaného jednoznačně vyplývat, že do této doby se o hernu nejednalo a že žalobkyně si toho měla být sama vědoma, když tuto skutečnost ve zmíněné žádosti uvedla. Žalobkyně ovšem s takovýmto názorem nesouhlasila. Setrvala na stanovisku, že podmínky pro to, aby byl prostor nebo provozovna považován za hernu stanoví pouze zákon o loteriích v ust. § 17 odst. 2. Z tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá, že hernou se provozovna stává splněním těchto zákonných podmínek, neboť v zákoně o loteriích (či jiném zákoně) není nikde stanoveno, že by vznik herny byl vázán na jakékoliv konstitutivní nebo deklaratorní rozhodnutí jakéhokoliv (zejména správního) orgánu. Jsou-li tak splněny zákonem stanovené podmínky, je provozovna hernou bez dalšího. Žalobkyně tyto podmínky splňovala již v den kontroly.

Na podporu své argumentace, že podmínky herny stanovuje pouze zákon o loteriích a pouze při jejich splnění se může jednat o hernu, a to bez dalšího, se žalobkyně dovolává rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 23.8.2012, č.j. 4699/12-1400-606115, v němž se konstatuje, že aby se jednalo o hernu musí být splněny podmínky podle § 17 odst. 9 zákona o loteriích. Žalobkyně poukázala také na rozhodnutí Městského úřadu v České Skalici ze dne 21.12.2011, č.1/2012, kterým jí bylo vydáno povolení k provozování výherních hracích přístrojů ve stejné provozovně, kterou povolující orgán označil za hernu.

Žalobkyně dále odkazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 16.5.2014, čj. 13019/14/5000-26000-711414, kterým v obdobné věci zrušil napadené rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně a zastavil řízení s odůvodněním, že z povolovacího rozhodnutí Ministerstva financí nevyplyvá, o jaký typ provozovny se jedná, a to s odkazem na princip právní jistoty a základní zásady správního práva (t.j. zásady in dubio pro mitius s citací judikatury Ústavního soudu – nálezu ze dne 29.11.2007 III. ÚS 319/07, nebo rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Ads 89/2012 ze dne 25.7.2012). Žalovaný ve zmiňované věci uzavřel, že nebylo účastníkovi řízení prokázáno jednání v rozporu s povolovacím rozhodnutím či zákonem o loteriích, proto napadené rozhodnutí zrušil.

Z výše uvedeného tak dle žalobkyně vyplývá, že správní orgán nesprávně zhodnotil skutkový stav, když konstatoval, že nebyly splněny podmínky dle § 17 odst. 9 zákona o loteriích. Dále má žalobkyně také za to, že správní orgán tímto svým postupem porušil právní zásadu, kterou je správní řízení vázáno, a to konkrétně zásadu vyplývající z ust. § 2 odst. 4 správního řádu, tj. zásadu legitimního očekávání, spočívající v tom, že správní orgán dbá, mimo jiné, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Porušení této zásady spočívá ve skutečnosti, že ve dvou stejných případech stejný správní orgán jednou splnění podmínek dle § 17 odst. 9 zákona o loteriích pokládá za určující pro to, zda se jedná o hernu a ve druhém, v němž je postaveno najisto splnění těchto podmínek, toto splnění nebere v potaz a je pro něj směrodatné jen a pouze rozhodnutí správního orgánu o tom, že se jedná o hernu, ačkoliv zákon nikde nezakotvuje či nepodmiňuje, aby herna byla definována rozhodnutím správního orgánu.

Podle názoru žalobkyně tak odvolací správní orgán nepostupoval v řízení správně, když po ní zároveň vyžaduje splnění něčeho, co zákon neukládá (rozhodnutí o tom, že se jedná o hernu) a naopak nebere v potaz splnění a zákonem vyžadované podmínky (§ 17 odst. 9 zákona o loteriích). Nadto je žalobkyně přesvědčena (s odkazem na shora citované rozhodnutí žalovaného v obdobné věci), že posouzení jejího jednání, které má být dle žalovaného v rozporu s podmínkou č. 7 povolovacího rozhodnutí Ministerstva financí, není v souladu s principem právní jistoty.

Navrhla proto zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný se k žalobě písemně vyjádřil dne 28.8.2014. Poukázal na to, že převážnou část žalobních námitek žalobkyně směřuje k argumentaci ve prospěch závěru, že se na provozování IVT, umístěných v provozovně PRIMA BAR HERNA, nevztahuje podmínka č. 7 rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 15. 1. 2009, neboť tato provozovna měla z pohledu zákona o loteriích spadat pod režim herna a nikoliv herní středisko.

K tomu žalovaný uvedl, že s ohledem na prakticky shodné námitky uplatněné žalobkyní v odvolacím řízení odkazuje na text rozhodnutí o pokutě i napadeného rozhodnutí. Svoji argumentaci dále doplnil přiblížením stěžejního principu, na němž je založena právní regulace loterií a jiných podobných her, provedená zákonem o loteriích. Poukázal na ust. § 1 odst. 1 a § 4 odst. 1 zákona o loteriích, kterými zákonodárce jednoznačně proklamuje, že provozování loterií a jiných podobných her je striktně založeno na povolovacím principu, a pokud jsou aktivity splňující

kritéria vymezená zákonem o loteriích pro loterie a jiné podobné hry provozovány bez příslušného povolení, hledí se na ně jako na aktivity zapovězené, na něž dopadá ust. § 48 zákona o loteriích, jež vymezuje sankce.

Společně se smyslem a účelem právní regulace provedené zákonem o loteriích je tak dle žalovaného povolovací princip zásadním vodítkem při jeho aplikaci a interpretaci jednotlivých jeho ustanovení. Proto nadále shledává klíčovým nikoliv faktický, či zamýšlený stav v konkrétní provozovně, nýbrž až vlastní konstitutivní rozhodnutí příslušného správního orgánu, kterým bylo povolení provozovat loterie a jiné podobné hry uděleno, a jímž tento povolující orgán taktéž stanovil podmínky, za kterých je příslušné povolení uděleno. Povolení tak ve své podstatě představuje onu výjimku z obecného zákazu provozovat loterie a jiné podobné hry.

Dle žalovaného si tak provozovatel loterií a jiných podobných her svévolně nemůže rozšiřovat povolení a v případě IVT si určovat, zda se provozovna, v níž jsou umístěny, nachází v režimu herní středisko, herna, či kasino. To je dáno mimo jiné i tím, že s každým z uvedených režimů jsou spojena určitá specifická práva a povinnosti (např. v ust. § 17 odst. 4 zákona o loteriích je rozlišena nejvyšší možná vsazená částka podle jednotlivých typu režimu). Taktéž nároky na ochranu osob, které se účastní loterií a jiných podobných her, jsou u každého režimu odlišné. Představy žalobkyně o možném přechodu do režimu herna ex lege působí dle žalovaného překvapivě zejména proto, že zákon o loteriích na jedné straně sankcionuje provozování loterií a jiných podobných her bez povolení a současně pro povolení provozování loterií a jiných podobných her v konkrétním režimu vyžaduje splnění specifických podmínek. Orgán povolující provozování loterií a jiných podobných her do provozovny s konkrétním režimem totiž zkoumá, zda provozovna pro tento režim splňuje předepsaná kritéria a za účelem dodržování zákona o loteriích jsou v příslušném povolení stanoveny taktéž konkrétní podmínky. Přitom je nutno si uvědomit, že povolení je vydáváno právě a jen s tím omezením, že stanovené podmínky musí být dodržovány. Pokud by poté žalobkyně na základě vlastního uvážení přešla do jiného režimu, došlo by tím k obcházení zákona o loteriích, neboť by tím bylo znemožněno zajistit řádné provozování loterií a jiných podobných her právě za pomoci podmínek stanovených v povolení.

Žalovaný podrobně popsal tři možné režimy, v nichž lze provozovat výherní hrací přístroje a IVT a připomněl, že Rozhodnutí III Ministerstva financí ze dne 30. 6. 2011 tyto tři režimy respektovalo, když provozovny rozdělilo na provozovny s režimem herna, kasino a herní středisko. Tímto rozhodnutím tak bylo autoritativně uděleno povolení provozovat IVT žalobkyně v provozovně PRIMA BAR HERNA, a to výlučně v režimu herní středisko a tudíž jím byli jak kontrolující orgán, tak žalovaný v odvolacím řízení, ukončeným vydáním napadeného rozhodnutí, vázáni. A jelikož Rozhodnutí II Ministerstva financí bylo vydáno jakožto doplnění jeho Rozhodnutí I staly se pro provozování IVT závazné podmínky stanovené právě posledně jmenovaným rozhodnutím, a to včetně předmětné podmínky č. 7. Až teprve nabytím právní moci Rozhodnutí III Ministerstva financí došlo na základě žádosti žalobce ke změně režimu provozovny PRIMA BAR HERNA z režimu herní středisko do režimu herna. Do té doby žalobkyně nenapadala rozpor Rozhodnutí II Ministerstva financí ze dne 30. 6. 2011 se skutkovým stavem či s právními předpisy, ač tak mohla učinit. Ostatně pokud by skutečně nebylo k provozování loterií a jiných podobných her v

režimu herna vyžadováno povolení, nutně by dle žalovaného povolení vydávaná Ministerstvem financí neměla oporu v zákoně.

Žalovaný se dále zabýval námitkou žalobkyně uplatněnou na straně 2 žaloby. Konstatoval, že v případě vydávání povolení k provozování výherních hracích přístrojů a IVT se jedná o dělenou kompetenci mezi obecní úřady, krajské úřady a Ministerstvo financí. Není přitom vyloučeno, aby pro účely provozování výherních hracích přístrojů (byť je to nepraktické) měla jedna a táž provozovna statut provozovny s jedním režimem a pro účely provozování IVT statut s režimem odlišným. Záleží totiž na žadateli o povolení o jaký režim požádá. Proto není z pohledu provozování IVT směřodonné, jaký měla provozovna PRIMA BAR HERNA režim v době kontroly ve vztahu k provozování výherních hracích přístrojů. Obsah rozhodnutí Městského úřadu v České Skalici nemá žádný dopad na rozhodovací činnost Finančního úřadu v Hradci Králové a žalovaného ve vztahu k IVT provozovaným žalobkyní, a nelze přehlédnout zjevné nesrovnalosti v její argumentaci. Předně ustanovení o zákazu vstupu mládeže do 18 let nic nevypovídá o režimu předmětné provozovny, ostatně zákaz vstupu do celého prostoru provozovny je také jedním ze způsobů, jímž lze dostat požadavku na zajištění zvláštního provozního režimu ve smyslu ust. § 17 odst. 10 písm. a) zákona o loteriích, nikoliv pouze režimu herny. Pokud jde o poukaz žalobkyně na prokázání „splnění podmínek pro provozování výherních hracích přístrojů podle § 17 zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích, ve znění platném v době vydání rozhodnutí“, tak zde dle žalovaného žalobkyně přeceňuje dopad slov Městského úřadu v České Skalici. Ten neučinil nic jiného, než že pouze konstatoval naplnění zejména technických podmínek uvedených v ust. § 17 zákona o loteriích, jakožto předpokladu pro možnost provozovat výherní hrací přístroje. Z těchto slov však nelze nic dovozovat ve vztahu k režimu, v jakém může být provozovna, v níž je umístěný výherní hrací přístroj, jehož provozování bylo tímto rozhodnutím povoleno, provozován. Dále žalovaný usoudil, že žalobkyně následně nesprávně dospívá k závěru, že z odkazu Městského úřadu v České Skalici na celý paragraf 17 zákona o loteriích lze automaticky usuzovat na povolení režimu herna a dokonce se opětovně snaží vzbudit zdání, že provozovna bez dalšího naplňovala podmínky herny ve smyslu ust. § 17 odst. 9 zákona o loteriích, a tudíž tuto skutečnost nebylo potřeba určit rozhodnutím. Takovéto úvahy však nemají dle žalovaného logický základ. Ust. § 17 odst. 9 zákona o loteriích totiž nepředstavuje nic jiného než obsahové vymezení pojmu „herna“ a definování základních znaků charakterizujících provozovnu mající statut herny, čímž má být zajištěno jednotné užívání tohoto pojmu. Toto ustanovení však nic neříká o tom, zda určitá provozovna bude mít statut herny. Současně je žalobcův závěr v tom smyslu, že odkaz na ust. § 17 zákona o loteriích jednoznačně určuje provozovnu PRIMA BAR HERNA jako herna vyvrácen i tím, že v ust. § 17 zákona o loteriích je taktéž odstavec 10, který však naopak pojednává o zvláštním provozním režimu. A konečně i v bodě 2. písm. e) rozhodnutí Městského úřadu v České Skalici ze dne 21. 12. 2011 se hovoří o „osobách odpovědných za dodržování zákazu hry a vstupu do prostor vyhrazeného pro provoz výherních hracích přístrojů“, což je terminologie (jak v případě „osoby odpovědné za zákaz hry“, tak „vyhrazeného prostoru“ – viz ust. § 19 odst. 1 písm. e) a ust. § 17 odst. 10 zákona o loteriích) užívaná v souvislosti se „zvláštním provozním režimem“.

Žalovaný reagoval na námitku žalobkyně, že v rozhodnutí ze dne 23. 8. 2012, č.j. 4699/12-1400-606115, Finanční ředitelství v Hradci Králové dospělo k závěru, že splňuje-li provozovna podmínky ust. § 17 odst. 9 zákona o loteriích, jedná se automaticky o hernu. Žalovaný zdůraznil, že právě uvedené rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 2. 2014, č. j. 31 Af 105/2012 - 33, a tudíž není způsobilé vyvolávat žádné právní účinky, natož aby jím mohlo být v nyní projednávaném případě argumentováno. Navíc z příslušné pasáže uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové jednoznačně vyplývá, že naopak odkaz na ust. § 17 odst. 9 zákona o loteriích použilo jako jeden z argumentů k vyvrácení přesvědčení žalobce o tom, že pokud je v názvu provozovny uvedeno slovo herna, tak se nutně musí jednat o provozovnu v režimu herna. Finanční ředitelství v rozhodnutí č.j. 22865/14/5000-14505-711442 na str. 6 jinými slovy pouze poukázalo na to, že pokud určitá provozovna vůbec nenaplnuje znaky herny ve smyslu ust. § 17 odst. 9 zákona o loteriích, nelze ze slova herna v názvu provozovny „jednoznačně dovozovat, že herní středisko bylo povoleno jako herna“.

Obdobně, jako tomu žalovaný učinil v případě rozhodnutí Městského úřadu v České Skalici ze dne 21. 12. 2011, tak i ve vztahu k argumentaci žalobkyně dalším jeho rozhodnutím ze dne 1. 11. 2011, č. 23/2011, sp. zn. VHP-23/5800/2011/SSO/Er, žalovaný podotýká, že toto rozhodnutí se týká toliko provozování výherních hracích přístrojů, nikoliv tedy IVT, a tudíž jeho obsah nelze vztáhnout na rozhodování týkající se IVT. Navíc i zde činí výkladové potíže souběžné používání slova herna a provozovna s podmínkami zvláštního režimu dle § 17 odst. 10 zákona o loteriích. Žalobcem zdůrazněné slovo herna charakterizuje místo, kde jsou výherní hrací přístroje umístěny a vnější označení provozovny, nikoliv režim jejího provozování ve smyslu zákona o loteriích, neboť hrát hry lze i v provozovně se statutem zvláštního provozního režimu a považované laickou veřejností za hernu v obecném významu přikládaným v běžné mluvě tomuto slovu. Ostatně i žalobce provozovnu PRIMA BAR HERNA označoval navenek obecně za hernu, ačkoliv ve vztahu IVT statut herny tato provozovna získala až vydáním rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 27. 6. 2012.

Žalovaný se dále zabýval tvrzením žalobkyně, že ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014, č.j. 13019/14/5000-26000-711414, měl v obdobné věci rozhodnout „o zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zastavení řízení s odůvodněním, že z povolovacího rozhodnutí MF nevyplývá, o jaký typ provozovny se jedná“. Uvedl, že si je vědom toho, že právě citované rozhodnutí hodlá žalobce přetavit v argument svědčící ve prospěch porušení zásady legitimního očekávání, avšak při podrobném seznámení se s nyní projednávaným případem a s případem, k němuž se právě uvedené rozhodnutí vztahuje, lze najít zásadní odlišnost ve skutkovém stavu obou těchto případů, přičemž se jedná o odlišnost právě v té skutečnosti, na níž bylo založeno odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2014, č. j. 13019/14/5000-26000-711414. Žalovaný totiž výrok tohoto rozhodnutí odůvodnil zejména slovy „Odvolací orgán se neztotožňuje s argumentací správního orgánu, který uvedl, že došlo k porušení bodu č. 7 Rozhodnutí. Z předmětného bodu č. 7 Rozhodnutí, kterým byl povolen provoz IVT v provozovně Restaurace – herna Batalion nevyplývá, zda se jedná o hernu nebo jen herní středisko. V tehdejší povolovací praxi MF nerozlišovalo, zda se jedná o typ provozovny herní středisko, herna či kasino“ (viz jeho strana 5). Rozdílná skutková situace v nyní

projednávaném případě přitom tkví v tom, že Ministerstvo financí v rozhodnutí ze dne 30. 6. 2011 již právě uvedené tři režimy rozlišilo a provozovně Prima Bar Herna výslovně přiřadilo statut herního střediska. Z tohoto důvodu nemá argumentace rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 5. 2014, č. j. 13019/14/5000-26000- 711414 v nyní projednávaném případě opodstatnění.

Žalovaný shledal napadené rozhodnutí souladným s právními předpisy, přičemž je toho názoru, že současně jednoznačným způsobem vyvrátil tvrzení žalobkyně o porušení zásady legitimního očekávání. Navrhl zamítnutí žaloby a uplatnil právo na náhradu nákladů řízení jen pro případ, že by soud ve věci nařídil jednání.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 citovaného zákona, když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu je nepochybné, že pracovníci oddělení státního dozoru provedli dne 9.2.2012 kontrolu v herním středisku PRIMA BAR HERNA, a zjistili, že IVT výrobních čísel ML20301, ML20302 a ML20303 nebyly technicky zabezpečeny tak, aby neumožnily hru osobě mladší 18 let a na viditelném místě umístěny, a ani na pořádání předloženy, schválené herní plány k provozovaným sázkovým hrám BIG SHOW a LIL DEVIL 5 prostřednictvím CLS MULTI LOTTO. Shora uvedené shledal správní orgán jako porušení podmínek č. 7 a č. 8 Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 15.1.2009, č.j. 34/107161/2008 (Rozhodnutí I). Jeho bod č. 7 ukládá provozovateli, aby *„Není-li herním střediskem kasino nebo herna, pak charakter místa pro instalaci IVT vyžaduje, aby byl IVT technicky vybaven tak, aby neumožnil hru bez předchozí kontroly plnoletosti účastníka hry a neumožnil hru osobě mladší 18 let. Technické řešení kontroly plnoletosti současně vyloučí, aby 1 účastník hry mohl ovládat více IVT současně. Příslušné zařízení podléhá samostatnému schválení ze strany povolovacího orgánu. Do takového herního střediska budou povoleny nejvýše 4 kusy IVT“*. V citovaném rozhodnutí Ministerstva financí nebylo herní středisko PRIMA BAR HERNA jmenováno. Teprve rozhodnutím ze dne 1.12.2009, č.j. 34/82040/2009, doplnilo Ministerstvo financí svoje předchozí rozhodnutí a schválilo umístění nových hráčských stanic, kromě jiného i v Herním středisku PRIMA BAR HERNA, a to konkrétně modelu MULTI LOTTO výrobní číslo ML20301, ML20302 a ML20303. Dne 30.6.2011 vydalo totéž ministerstvo pod č.j. 34/53161/2011 rozhodnutí (Rozhodnutí II), kterým schválil provoz modelu MULTI LOTTO výrobní číslo ML20283 v herním středisku PRIMA BAR HERNA. Tam již z nadepsaných typů Herna/Kasino/Herní středisko vymezil provozovnu žalobkyně jako herní středisko. Rozhodnutím III ze dne 27.6.2012 Ministerstvo financí k žádosti žalobkyně změnilo svoje Rozhodnutí II ze dne 30.6.2011 tak, že původní typ provozovny herní středisko v provozovně PRIMA BAR HERNA změnil na herna. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí pak plyne, že žalobkyně k žádosti o změnu předložila potřebné dokumenty a doklady požadované zákonem. Tyto listiny ani jejich obsah žalobkyně nezpochybňuje.

Jak vyplývá ze shora uvedeného. žalobní argumentace žalobkyně se soustředila na vyvrácení závěru žalovaného, že provozovna PRIMA BAR HERNA není hernou ale herním střediskem. Především tvrdila, že podmínky pro to, aby byl prostor nebo provozovna považovány za hernu stanoví zákon o loteriích v ust. § 17 odst. 2 a z něho plyne, že při splnění zákonných podmínek je provozovna hernou bez dalšího a není k tomu třeba žádného rozhodnutí správního orgánu.

S tímto názorem se krajský soud neztotožnil. Účel zákona o loteriích spočívá v regulaci provozování hazardu, tedy ve vymezení podmínek, za nichž vůbec může být tato pro společnost riziková činnost realizována. Provozování loterií a jiných podobných her podléhá, jak uvádí i § 1 odst. 1 zákona o loteriích, zvýšené kontrole státu, která má sloužit k ochraně osob, účastnících se loterií a jiných podobných her a k omezení společenských rizik této účasti. Proto jsou v zákoně a následně i v rozhodnutí Ministerstva financí, které povoluje provozování loterií a jiných podobných her, stanoveny zvláštní podmínky pro jejich provozování. Při výkladu jednotlivých ustanovení zákona o loteriích je třeba vycházet zejména z ust. § 1 zákona o loteriích, které v odst. 1 se stanoví, že *„Provozování loterií a jiných podobných her je zakázáno, s výjimkou případů stanovených tímto zákonem. Účelem tohoto zákona je vymezit rámec pro zákonem povolené podnikání v oblasti loterií a jiných podobných her a k omezení společenských rizik této účasti.“* Z citovaného ustanovení jednoznačně plyne, že z obecného zákazu provozování loterií a jiných podobných her je možná výjimka jen na základě rozhodnutí příslušného orgánu jako výsledku povolovacího řízení. To dále zdůrazňuje i ust. § 4 odst. 1 téhož zákona, dle něhož *„Loterie a jiné podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Provozuje-li loterie a jiné podobné hry stát, jedná jeho jménem ministerstvo nebo jím pověřená státní organizace.“* V posuzovaném případě bylo povolujícím orgánem Ministerstvo financí, které zcela jednoznačně vydalo souhlas s umístění vyjmenovaných IVT do provozovny žalobkyně, kterou zároveň hodnotil jako herní středisko. Krajský soud je ve shodě se žalovaným názoru, že je a bylo v kompetenci Ministerstva financí o charakteru provozovny žalobkyně rozhodnout a jeho rozhodnutí je závazné jak pro žalobkyni, tak i pro správní orgán, který je pověřen kontrolou nad dodržováním stanovených podmínek. Jak vyplývá z obsahu shora citovaných rozhodnutí Ministerstva financí, před tím, než povolilo změnu provozovny z herního střediska na hernu, vyžádalo si od žalobkyně předložení dokladů požadovaných zákonem a žalobkyně této výzvě nepochybně vyhověla. Proto její stanovisko, že by bez ohledu na povolení Ministerstva financí bylo možné kdykoliv charakter provozovny změnit, tedy povolené herní středisko prezentovat jako hernu a požadovat na kontrolním orgánu aby takovou změnu, která by byla v rozporu s obsahem povolovacího rozhodnutí, akceptovat, je zcela nepřípustné. Konečně i žalobkyně, v rozporu s uplatněnými odvolacemi i žalobními námitkami sama požádala o změnu přímo Ministerstvo financí.

Krajský soud nesouhlasí ani s názorem žalobkyně, že pokud zákon o loteriích v § 17 odst. 9 stanoví, že *„Hernou se rozumí místnost (soubor místností) určená zejména k provozování výherních hracích přístrojů. V herně musí být po celou dobu provozu zajištěn dozor. Do herny je zákaz vstupu osobám mladším 18 let. Provoz herny se řídí schváleným herním řádem“*, a tyto podmínky jsou splněny, je prostor hernou, aniž by bylo třeba, aby tak správní orgán rozhodl. To zcela odporuje

citovaným ust. § 1 odst. 1 i § 4 odst. 1 zákona o loteriích. Jak správně uvedl žalovaný, definice herny obsažená v zákoně sama o sobě nepostačuje k tomu, aby v rozporu s povolovacím rozhodnutím příslušného orgánu sám provozovatel usoudil, že jeho provozovna již není herním střediskem ale hernou a požadoval, aby na ní tak nahlížel i kontrolní orgán. Ust. § 4 odst. 1 sice definuje co je herna, ale povolení loterií i jiných podobných her a určení, zda je provozovatel provozuje v herním středisku nebo herně patří do výlučné rozhodovací pravomoci správního orgánu, v posuzovaném případě Ministerstva financí.

Žalobkyně na podporu svého stanoviska odkázala na rozhodnutí Městského úřadu v České Skalici, který pro povolení k provozování výherních hracích automatů označil provozovnu PRIMA BAR HERNA jako hernu. K tomu krajský soud uvádí, že tento úřad rozhodoval v mezích svých pravomocí a krajskému soudu v nyní posuzované věci nepřísluší takové rozhodnutí hodnotit, ale ani k němu přihlížet. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě s touto problematikou široce zabýval a krajský soud na jeho závěry odkazuje.

Stejně stanovisko zaujal krajský soud i k námitce, v níž se žalobkyně dovolávala, aby byla dodržena zásada legitimního očekávání a tvrdila, že žalovaný v podobné věci rozhodl odlišně. Žalobkyně tuto námitku nepodložila zmíněným rozhodnutím, ze dne 16. 5. 2014, č. j. 13019/14/5000-26000-711414, žalovaný pak ve vyjádření k žalobě uvedl, že uvedené rozhodnutí odůvodnil tak, že *„Odvolací orgán se neztotožňuje s argumentací správního orgánu, který uvedl, že došlo k porušení bodu č. 7 Rozhodnutí. Z předmětného bodu č. 7 Rozhodnutí, kterým byl povolen provoz IVT v provozovně Restaurace – herna Batalion nevyplývá, zda se jedná o hernu nebo jen herní středisko. V tehdejší povolovací praxi MF nerozlišovalo, zda se jedná o typ provozovny herní středisko, herna či kasino“*. K tomu pak vysvětlil, že v nyní posuzované věci Ministerstvo financí v Rozhodnutí II ze dne 30. 6. 2011 již právě uvedené tři režimy rozlišilo a provozovně PRIMA BAR HERNA výslovně přiřadilo statut herní středisko. Z tohoto důvodu nemá argumentace shora uvedeným rozhodnutím žalovaného v nyní projednávané věci, jak uvedl i žalovaný, žádné opodstatnění. K vysvětlení žalovaného, jak bylo podáno ve vyjádření k žalobě, žalobkyně nezaujala žádné stanovisko ani ho nezpochybnila a krajský soud proto usoudil, že je možné z něho vycházet. Stejně jako žalovaný neshledal shodu mezi závěry v něm vyslovenými a skutkovými okolnostmi projednávané věci.

Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobkyně úspěch neměla, protože bylo rozhodnuto bez nařízení jednání žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. června 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Škopová